

Prezidents Tomass S. Monsons

Viņš ir augšāmcēlies!

Tukšais kaps tajā pirmajā Lieldienu rītā bija atbilde uz Ījaba jautājumu: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?”

Šī ir ievērojama konference. Kā Baznīcas prezidents visu vārdā, kuri līdz šim ir piedalījušies ar vārdiem un mūziku, es esmu izvēlējis vienkārši šajā brīdī pateikt jums tikai divus vārdus, kas angļu valodā ir divi paši svarīgākie vārdi. Šie vārdi māsai Šerilai Lantai un viņas padomniecēm, korim, mūziķiem, runātājiem ir „Paldies jums”.

Pirms daudziem gadiem, esot Londonā, Anglijā, es apmeklēju slave no Teita mākslas galeriju. Geinsboro, Rembranta, Konstebļa un citu slave nu mākslinieku darbi bija izlikti daudzās telpās. Es apbrīnoju to skaistumu un apzinājos, ka šo meistardarbu radīšanai bija nepieciešamas izcilas prasmes. Kādā klusā trešā stāva istabas stūrī bija novietota glezna, kas ne tikai piesaistīja manu uzmanību, bet arī manu sirdi. Gleznotājs Frenks Bromlijs bija uzgleznojis pieticīgu lauku māju pie vējainas jūras. Divas sievietes, kāda promesoša zvejnieka

māte un sieva, bija visu nakti skatījušās jūrā un gaidījušas viņa atgriešanos. Nakts bija pagājusi, un viņas sāka saprast, ka viņš ir aizgājis bojā jūrā un neatgriezies. Nometusies uz ceļiem blakus savai vīramātei un savu galvu ielikusi viņas klēpī, jaunā sieva izmisumā raudāja. Uz loga malas esošā izdegusi svece liecināja par veltīgi nomodā pavadīto nakti.

Es varēju sajust jaunās sievietes sirdssāpes; es jutu viņas bēdas. Satraucoši spilgtais nosaukums, ko gleznotājs bija piešķīris savam darbam, vēstīja traģisko stāstu. Tās skanēja: *Bezcerīgā rītausma*.

Ak, kā gan jaunā sieviete ilgojās pēc mierinājuma un pēc realitātes, ko sniedz Roberta Luisa Stīvensona „Rekviēms”:

*Jūrnieks ir atgriezies mājās no jūras,
Un arī mednieks, atgriezies no kalniem.¹*

Neviena no mirstīgās dzīves realitātēm nav tik noteikta kā tās gals. Nāve nāk pie visiem, tā ir „visu cilvēku mantojums. Tā var pieprasīt savus upurus zīdaiņa vecumā vai jaunībā; tā var atnākt dzīves ziedu laikā; tās sauciens var arī būt atlikts līdz sirmam vecumam; tā var atgadīties nelaimes gadījuma vai slimības rezultātā ... vai ... arī dabīgu cēloņu dēļ, bet tai ir jānāk”.² Tā nenovēršami attēlo sāpīgu drauga zaudēšanu un, it īpaši jaunībā, iznīcinošu triecienu nepiepildītiem sapņiem, nesasniegtiem mērķiem un zaudētām cerībām.

Vai ir kāds mirstīgais, kurš ir saskāries ar mīla cilvēka zaudēšanu vai kurš, pats stāvēdams uz bezgalības sliekšņa, nebūtu aizdomājies, kas viņu sagaida aiz priekšskara, kas atdala redzamo no neredzamā?

Pirms daudziem gadsimtiem vīrs vārdā Ījabs — kuru Dievs bija svētījis ar daudzām materiālām svētībām un kuru bija piemeklējuši visi iespējamie smagie pārbaudījumi — bija apsēdies kopā ar saviem biedriem un uzdeva mūžīgo, nenovecojošo jautājumu: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?”³ Ījabs izteica to, ko jebkurš cits dzīvojošs vīrietis vai sieviete ir pārdomājuši.

Šajā lieliskajā Lieldienu rītā es vēlētos apsvērt Ījaba jautājumu — „Bet, kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?” — un sniegt atbildi, kas nāk ne tikai no rūpīgas apsvēršanas, bet arī no atklātā Dieva vārda. Es sākšu ar svarīgāko.

Ja šajā pasaulē, kurā mēs dzīvojam, pastāv iecere, tad jābūt arī Projektētājam. Kurš var raudzīties

uz daudzajiem Visuma brīnumiem, neticot, ka pastāv kāda iecere visai cilvēcei? Kurš var apšaubīt visa pastāvošā Projektētāja esamību?

Pirmajā Mozus grāmatā mēs uzzinām, ka diženais Projektētājs radīja debesis un Zemi. „Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem.”

„Lai top gaisma,” sacīja diženais Projektētājs, „un gaisma tapa.” Viņš radīja debesis. Viņš atdalīja zemi no ūdeņiem un teica: „Lai zeme izdod zāli ... augļu kokus, kas augļus nes, pēc savas kārtas, kam sēkla sevī.”

Viņš radīja divus spīdekļus — sauli un mēnesi. Saskaņā ar Viņa ieceri parādījās zvaigznes. Viņš lika, lai dzīvas radības būtu ūdenī un putni lidotu virs zemes. Un tā notika. Viņš radīja lopus, zvērus un rāpuļus. Iecere bija gandrīz pabeigta.

Kā pēdējo Viņš radīja cilvēku pēc Savas līdzības — vīrieti un sievieti — lai tie valdītu pār visām citām dzīvām būtnēm.⁴

Vienīgi cilvēks saņēma gara spējas — smadzenes, prātu un dvēseli. Vienīgi cilvēks, kuram piemīt šādas raksturīgas pazīmes, bija spējīgs ticēt un cerēt, sajust iedvesmu un būt mērķtiecīgs.

Kurš gan varētu pārliecinoši strīdēties, ka cilvēks, cēlākais no visiem diženā Projektētāja radījumiem, spēdams valdīt pār visām citām dzīvām būtnēm, apveltīts ar smadzenēm un gribu, ar prātu un dvēseli, ar gara spējām un dievišķību, pārstātu pastāvēt, kad tā gars pamet savu laicīgo templi?

Lai spētu saprast nāves nozīmi, mums ir jāspēj novērtēt dzīves

nolūku. Ticības blāvajai gaismai ir jādod ceļš atklāsmju pusdienlaika saules spožumam, no kurām mēs zinām, ka dzīvojam pirms savas piedzimšanas mirstīgajā pasaulē. Atrodoties pirmsmirstīgajā esamībā, mēs nešaubīgi bijām citu Dieva dēlu un meitu starpā un no prieka gavilējām par iespēju izdzīvot šo izaicinošo, tomēr nepieciešamo mirstīgās dzīves pieredzi.⁵ Mēs zinājām, ka mūsu mērķis bija saņemt fizisku ķermeni, pārvarēt grūtības un pierādīt, ka mēs ievērosim Dieva baušļus. Mūsu Tēvs zināja, ka mirstīgās dzīves rakstura dēļ mēs tiksim kārdināti, grēkosim un cietīsim neveiksmi. Tādēļ, lai mums būtu visas iespējas gūt panākumus, Viņš nodrošināja Glābēju, kurš ciestu un nomirtu mūsu dēļ. Viņš ne tikai izpirktu mūsu grēkus, bet, kā daļu no Grēku Izpirkšanas, Viņš arī pārvarētu fizisko nāvi, kurai mēs visi būtu pakļauti Ādama krišanas dēļ.

Tādējādi, vairāk kā pirms 2000 gadiem, Kristus, mūsu Glābējs, piedima šajā mirstīgajā dzīvē kādā kūti Bētleme. Daudzus gadus iepriekš pareģotais Mesija bija ieradies.

Ļoti maz tika uzrakstīts par Jēzus bērnību. Man ļoti patīk šī Rakstu vieta Lūkas evaņģēlijā: „Un Jēzus pieņēma gudrību, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.”⁶ Un Apustuļu darbu grāmatā ir īsa frāze attiecībā uz Glābēju, kurai ir plaša nozīme: „[Viņš] gājis apkārt, labu darīdams.”⁷

Viņu kristīja Jānis Jordānas upē. Viņš aicināja Divpadsmit apustuļus. Viņš svētīja slimos. Viņš lika klibiem staigāt, akliem redzēt, kurliem dzirdēt. Viņš pat augšāmcēla mirušos.

Viņš mācīja, Viņš liecināja un Viņš deva mums pilnīgu paraugu, kuram sekot.

Tad Glābēja mirstīgās dzīves misija pietuvojās tās noslēgumam. Pēdējās vakariņas ar apustuļiem notika augšistabā. Viņu gaidīja Ģetzemane un Golgātas krusts.

Neviens mirstīgais nevar pilnībā aptvert tā nozīmību, ko Kristus izdarīja mūsu labā Ģetzemanē. Vēlāk Viņš pats aprakstīja to, ko piedzīvoja: „Šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā.”⁸

Pēc Ģetzemanē piedzīvotās agonijas Viņš spēku izsīkumā tika raupju un nežēlīgu roku sagrābts un aizvests Annas, Kajafas, Pilāta un Hēroda priekšā. Viņš tika apsūdzēts un nolādēts. Ļaunprātīgi sitieni vēl vairāk vājināja Viņa sāpju nomocīto ķermeni. Asinis tecēja pa Viņa seju, kad nežēlīgs, no asiem ērkšķiem veidots, kronis bija ar spēku uzspiests uz Viņa galvas, caurdurot Viņa uzaci. Tad vēlreiz Viņš tika aizvests pie Pilāta, kurš padevās saniknota puļa kļiedzieniem: „Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā.”⁹

Viņš tika pērts ar rīksti, kuras daudzajos ādas vijumos bija iestiprināti asi metāla un kaulu gabali. Piecēlies kājās pēc nežēlīgās pāršanas, klupdams Viņš nesa Savu krustu, līdz Viņš nespēja tālāk paiet, un kāds cits turpināja nest Viņa nastu.

Galū galā uz Golgātas kalna, Viņa bezpalīdzīgiem sekotājiem noskaatoties, Viņa savainotais ķermenis tika pienaglots pie krusta. Bez jebkādas žēlastības Viņš tika izsmiets un

nolādēts, un izzobots. Un tomēr Viņš iekliedzās: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.”¹⁰

Viņa dzīvībai dziestot, agoniskās mokās pagāja vairākas stundas. No Viņa izkaltušajām lūpām atskanēja vārdi: „Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās”. — „Un, to sacījis, Viņš nomira.”¹¹

Mierinošajai un žēlsirdīgajai nāvei atbrīvojot Viņu no mirstīgās dzīves ciešanām, Viņš atgriezās Sava Tēva klātbūtnē.

Pašā pēdējā brīdī Mācītājs būtu varējis novērsties. Bet viņš nenovērsās. Viņš nolaidās zemāk par visām lietām, lai Viņš varētu izglābt visas lietas. Viņa nedzīvais ķermenis tika steidzami, bet uzmanīgi novietots aizlienētā kapā.

Nekādi citi vārdi kristīgajos Rakstos man nenožīmē vairāk, kā tie, kurus teica eņģelis raudošajai Marijai Magdalēnai un otrai Marijai, kad pirmajā nedēļas dienā viņas tuvojās kapam, lai apkoptu Tā Kunga ķermeni. Eņģelis sacīja:

„Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem?

Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies.”¹²

Mūsu Glābējs dzīvoja atkal. Visdziženākais, mierinošākais un pārliecinošākais notikums visas cilvēces vēsturē bija noticis — uzvara pār nāvi. Ģetzemanes un Gulgātas sāpes un agonija bija aizslaučītas prom. Cilvēces pestīšana bija nodrošināta. Ādama krišana bija atprasīta.

Tukšais kaps tajā pirmajā Lieldienu rītā bija atbilde uz Ījaba jautājumu: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?” Visiem, kas dzird manu balsi,

es paziņoju — kad cilvēks nomiris, viņš atkal dzīvos. Mēs to zinām, jo mums ir atklātā vārda gaisma.

„Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku miroņu augšāmcelšanās.

Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.”¹³

Es esmu lasījis to cilvēku liecības, kuri piedzīvoja Kristus krustā sišanas bēdas un Viņa augšāmcelšanās prieku, un es tām ticu. Es esmu lasījis to cilvēku liecības Jaunajā pasaulē, kurus apmeklēja tas pats augšāmcēlies Kungs, un es tām ticu.

Es ticu tā cilvēka liecībai, kurš šajā laiku atklāšanā runāja ar Tēvu un Dēlu birzī, kas tagad tiek saukta par Svēto, un kurš atdeva savu dzīvību, aizzīmogojot savu liecību ar savām asinīm. Viņš paziņoja:

„Un tagad, pēc daudzām liecībām, kas ir dotas par Viņu, šī ir liecība, pēdējā no visām, ko mēs dodam par Viņu, — ka Viņš dzīvo!

Jo mēs redzējām Viņu, patiesi pie Dieva labās rokas; un mēs dzirdējām balsi liecinām, ka Viņš ir Tēva Vienpiedzimušais Dēls.”¹⁴

Nāves tumsu var vienmēr izklidēt atklātās patiesības gaisma. „ES ESMU augšāmcēlies un dzīvība,”¹⁵ teica Mācītājs. „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu.”¹⁶

Daudzu gadu laikā es esmu dzirdējis un lasījis neskaitāmas liecības, kurās ar mani ir dalījušies cilvēki, kuri liecina par augšāmcelšanās realitāti un kuri vislielākajos vajadzību brīžos ir saņēmuši Glābēja apsolīto mieru un mierinājumu.

Es pastāstīšu jums tikai daļu no vienas šādas liecības. Pirms divām nedēļām es saņēmu aizkustinošu

vēstuli no septiņu bērnu tēva, kurš rakstīja par savu ģimeni, un tieši — par savu dēlu Džeisonu, kurš bija saslimis 11 gadu vecumā. Dažu nākamā gadu laikā Džeisona slimība atkārtojās vairākas reizes. Tēvs pastāstīja par Džeisona pozitīvo attieksmi un priedīgo noskaņojumu, neskatoties uz viņa veselības problēmām. Džeisons saņēma Ārona priesterību 12 gadu vecumā un “vienmēr labprātīgi veica savus pienākumus ar izcilību, vai nu viņš jutās labi, vai nē.” Viņš saņēma Eagle Scout award (apbalvojumu „Ērgļu skauts”) 14 gadu vecumā.

Pagājušovasar, neilgi pēc Džeisona 15 dzimšanas dienas, viņam atkal bija jānodod uz slimnīcu. Kādā reizē, apmeklējot Džeisonu, viņa tēvs atrada viņu guļam ar aizvērtām acīm. Nezinot, vai Džeisons bija aizmidzis vai nomodā, viņš sāka klusi ar viņu sarunāties. „Džeison,” viņš teica, „es zinu, ka savas īsās dzīves laikā tu esi pieredzējis daudz grūtību un tavs pašreizējais stāvoklis ir smags. Lai arī tev priekšā ir grūta cīņa, es vēlos, lai tu nekad nezaudētu ticību Jēzum Kristum.” Viņš teica, ka bija pārsteigts, kad Džeisons uzreiz atvēra acis un skaidrā un apņēmības pilnā balsī teica: „Nekad!” Tad viņš atkal aizvēra acis un neko vairs neteica.

Viņa tēvs rakstīja: „Ar šo vienkāršo paziņojumu Džeisons izteica vienu no spēcīgākajām un skaidrākajām liecībām par Jēzu Kristu, ko es jebkad biju dzirdējis. ... Kad viņa paziņojums „Nekad!” tika tajā dienā iespiests manā dvēselē, mana sirds piepildījās ar prieku, ka mans

Debesu Tēvs bija svētījis mani būt par tēvu tik lieliskam un cildenam zēnam ... tā bija pēdējā reize, kad es dzirdēju viņu paziņojam savu liecību par Kristu.”

Kaut arī viņa ģimene domāja, ka šī būs tikai vēl viena kārtējā hospitalizācija, Džeisons nomira nepilnas divas nedēļas vēlāk. Viņa vecākais brālis un māsa tajā laikā kalpoja misijā. Vēl viens no brāļiem, Keilijs, bija tikko saņēmis savu misijas aicinājumu. Patiesībā, aicinājums tika saņemts agrāk, nekā bija gaidīts, un 5. augustā, tikai nedēļu pirms Džeisona nāves, visa ģimene sapulcējās viņa slimnīcas palātā, lai Keilija misijas aicinājums tiktu atvērts tur un visa ģimene varētu būt klāt.

Man atsūtītajai vēstulei tēvs bija pievienojis fotogrāfiju, kurā bija redzams Džeisons, guļam savā slimnīcas gultā, un viņam blakus stāvēja viņa brālis Keilijs, turot rokās savu misijas aicinājumu. Zem fotogrāfijas bija šāds uzraksts: „Aicināti kalpot savās misijās kopā — priekš kara abās pusēs.”

Džeisona brālis un māsa, kas jau

kalpoja misijās, atsūtīja brīnišķīgas, mierinošas vēstules, kuras nolasīt Džeisona bērēs. Viņa māsa, kas kalpoja Argentīnas Buenosairesas Rietumu misijā, savas vēstules daļā rakstīja: „Es zinu, ka Jēzus Kristus dzīvo, un tādēļ, ka Viņš dzīvo, mēs visi, ieskaitot mūsu mīloto Džeisonu, arī atkal dzīvosim. ... Mēs varam gūt mierinājumu mūsu pārlicinošajās zināšanās, ka mēs esam tikuši aizzīmogoti kopā kā mūžīga ģimene. ... Ja mēs šajā dzīvē darīsim vislabāko, ko spējam, lai paklausītu un darītu labāk, mēs viņu redzēsim atkal.” Viņa turpināja: „Svēto Rakstu pantam, ko es esmu ilgu laiku mīlējusi, tagad ir parādījusies jauna nozīme un svarīgums ... Jāņa Atklāsmes grāmatas 21. nodaļas 4. pants: „Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.””

Mani dārgie brāļi un māsas, mūsu visdziļāko bēdu laikā mēs varam saņemt pilnīgu mieru no eņģeļa vārdiem tajā pirmajā Lieldienu rītā: „Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies.”¹⁷

*Augšāmcēlies! Augšāmcēlies!
Slavinām lai vārdu šo!
Dienas trīs Viņš kapā tvēries,
Tagad prieks lai uzliesmo;
Nāvei beigas, cilvēks brīvs,
Kristus uzvarā viss tīts.¹⁸*

Kā viens no Viņa īpašajiem lieciniekiem uz Zemes šodien, es paziņoju šajā brīnišķīgajā Lieldienu svētdienā, ka tā ir patiesība, Viņa svētajā Vārdā — tieši Jēzus Kristus, mūsu Glābēja, Vārdā — āmen.

ATSAUCES

1. Robert Louis Stevenson, “Requiem,” *An Anthology of Modern Verse*, red. A. Methuen (1921), 208. lpp.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3. izd. (1916), 20. lpp.
3. Ījaba 14:14.
4. Skat. 1. Mozus 1:1–27.
5. Skat. Ījaba 38:7.
6. Lūkas 2:52.
7. Ap. d. 10:38.
8. Mācība un Derības 19:18.
9. Lūkas 23:21.
10. Lūkas 23:34.
11. Lūkas 23:46.
12. Lūkas 24:5, 6.
13. 1. korintiešiem 15:21, 22.
14. Mācība un Derības 76:22–23.
15. Jāņa 11:25.
16. Jāņa 14:27.
17. Mateja 28:6.
18. „Augšāmcēlies!”, *Baznīcas dziesmas pieaugušiem un bērniem*, 55. lpp.

Norādījumi tēmai „Mācības mūsdienām”

Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības sanāksmes katra mēneša ceturtajā svētdienā tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām”. Katru stundu var sagatavot no vienas vai vairākām runām no iepriekšējās vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot, vai arī viņi var šo atbildību piešķirt bīskapiem un draudžu prezidentiem. Vadītājiem vajadzētu uzsvērt, ka ir svarīgi, lai Melhisedeka priesterības brāļi un Palīdzības biedrības māsas attiecīgajā svētdienā studētu tās pašas runas.

Tie, kas apmeklē ceturtais svētdienas stundas, tiek mudināti studēt un ņemt līdzi uz klasi jaunāko vispārējās konferences žurnāla izdevumu.

Ieteikumi, kā no runām sagatavot stundu

Lūdziet, lai ar jums būtu Svētais Gars, kad jūs studējat un mācāt

runu/runas. Jūs varat sajukt vilinājumu sagatavot stundu, izmantojot citus materiālus, taču apstiprinātā mācību programmā ir ietvertas konferences runas. Jūsu uzdevums ir palīdzēt citiem mācīt un dzīvot pēc evaņģēlija, kā tas ir mācīts iepriekšējā Baznīcas vispārējā konferencē.

Pārskatiet runu/runas, meklējot principus un mācības, kas atbilstu klases dalībnieku vajadzībām. Meklējiet arī stāstus, Rakstu pantus un izteikumus no runas/runām, kas palīdzēs jums mācīt šīs patiesības.

Sagatavojiet plānu, kā mācīt principus un mācības. Jūsu plānam vajadzētu ietvert jautājumus, kas palīdzētu klases dalībniekiem:

- Atrast runā/runās principus un mācības.
- Domāt par to nozīmi.
- Dalīties izpratnē, domās, pieredzē un liecībās.
- Pielietot šos principus un mācības savā dzīvē.

MĒNEŠI	CETURTĀS SVĒTDIENAS STUNDAS MATERIĀLI
2010. g. maijs– 2010. g. oktobris	Runas, publicētas 2010. gada maija <i>Liahonā</i> *
2010. g. novembris– 2011. g. aprīlis	Runas, publicētas 2010. gada novembra <i>Liahonā</i> *

*Šīs runas (daudzās valodās) ir pieejamas conference.lds.org.